

ifølge loven først pålægges dem, efterhånden som den fornødne sagkyndige medhjælp kan skaffes.

Lovforslaget byggede på en betænkning, som i 1949 fremkom fra *forvaltningskommissionen af 1946*.

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *arbejds- og boligministeren* bl. a.:

„Forslaget følger på alle væsentlige punkter forvaltningskommissionens forslag. Dog havde forvaltningskommissionen tænkt sig, at statens egne bygninger og byggeri skulle overgå til amtsarkitekterne uden videre, men mange af ministerierne har protesteret imod dette. . . . under henvisning til, at de har arkitektordninger, som er velindarbejdede, og som de er fuldt tilfredse med. Lovforslaget stiller under hensyn hertil ministerierne frit med hensyn til, om de vil benytte amtsarkitekterne eller bevare deres egne arkitektordninger.

Forvaltningskommissionen foreslår oprettet 8 amtsarkitektembeder hver med 2 medhjælpere. Lovforslaget henkyder dette spørgsmål til særlig lov eller til normeringsloven.

Lovforslaget imødekommer de ønsker, der i de senere år ofte er fremført om en mere decentraliseret forvaltning, og lovforslaget vil måske vise sig at blive skelsættende i dansk administration.

Det hævdes ofte, at lokaladministrationen har et bedre kendskab til sagerne end centraladministrationen. Jeg tror, at i et lille land som Danmark, der let lader sig berejse, kan centraladministrationen få et ganske godt indblik i de lokale forhold.

Det hævdes også ofte, at lokaladministrationen bliver billigere, og det har man jo lov at håbe, at den gør, så længe det ikke er dokumenteret. På forhånd har jeg mine tvivl om, at der spares ret meget.

Derimod er det et meget vigtigt moment i favør af lokaladministrationen, at den kan fungere hurtigere, fordi den betyder et led mindre i sagernes ekspedition.

Et betydningsfuldt moment er det også, at borgerne i mange tilfælde hellere ser deres sag afgjort af en myndighed på stedet, som de i forvejen kender. Det samme gælder iøvrigt også ofte de underordnede lokale myndigheder. Ikke helt sjældent ser man dog den stik modsatte opfattelse gjort gældende: at man foretrækker den direkte afgørelse fra ministeriet.

Hvorom alting er, er jeg dog ret sikker på, at langt de fleste med glæde vil tage mod en ordning, der lægger afgørelserne fra København ud til de lokale myndigheder; og kan man på denne måde blive et irritationsmoment mellem København og provinsen kvit, er det jo udmærket.“